

gebieden, onder Vichy-Frankrijk ressorteerde. Als landingsoperatie zou het de grootste zijn die tot op dat moment ondernomen was: men zou in eerste instantie bijna honderdduizend man ontschepen. Daartoe moest men van overal schepen bijeenschrapen, troepen eveneens. De meeste van die troepen zouden Amerikaanse zijn; men nam aan dat de autoriteiten in Frans Noord-Afrika minder antipathie koesterden jegens de Verenigde Staten dan jegens Engeland. Een deel van de Amerikaanse troepen, voor Marokko bestemd, zou rechtstreeks van Amerika oversteken, de overige, door een Engels contingent versterkt, zouden van Engeland via Gibraltar naar Algerië varen. Alles moest in grote haast in gereedheid gebracht worden en daarbij wreekte zich het feit dat de Amerikaanse divisies die in de zomer en de vroege herfst in Engeland aangekomen waren, als regel zonder hun zware wapenen waren gearriveerd. Veel van dit in allerijl nagezonden wapentuig werd in kisten en kratten verpakt die onvoldoende of in het geheel niet gemarkeerd waren; op een gegeven moment moest men 700 goederenwagons doorzoeken om enkele ontbrekende onderdelen te localiseren. Er was meer dat niet klopte. Een deel van de Amerikaanse munitie was en bleef zoek – het Engelse *War Office* moest bijspringen. De plunjezakken van de Amerikaanse militairen bleken niet te deugen. Voorts kregen de militairen anti-tankwapens mee waarmee ze nooit geoefend hadden. Verder had men eigenlijk geen duidelijk denkbeeld hoe men een grootscheepse amfibische landing organiseren moest. Tijd om te oefenen in het em- en debarkeren van troepen ontbrak. Ook de bescherming uit de lucht had zwakke punten: er was een tekort aan lange-afstands-jagers en -verkenneren. Zo nam men bij de voorbereidingen risico's die, had men Duitse troepen tegenover zich gehad, fataal zouden zijn geweest. Men hoopte evenwel dat de Vichy-Franse strijdkrachten in Noord-Afrika, ca. honderd-twintigduizend man, weinig of zelfs geen weerstand zouden bieden.

Bij de voorbereidingen had men generaal de Gaulle niet ingeschakeld. De Amerikanen beschouwden de leider van de beweging der Vrije Fransen allerm minst als representatief voor het Franse volk en ook met Churchill had de Gaulle (die steeds op de onverkorte handhaving der Franse rechten stond) in de zomer en herfst van '42 grote moeilijkheden gekregen. De Amerikanen meenden bovendien dat zij de Gaulle in het geheel niet nodig hadden; in de zomer van '42 was Roosevelt's vertegenwoordiger in Algiers, Robert D. Murphy, begonnen voorbereidingen te treffen om op het juiste moment in Frans Noord-Afrika de beschikking te hebben over een figuur die, zo meende Murphy, door het Franse bestuursapparaat ter plaatse geaccepteerd zou worden als hoogste autoriteit in plaats van het staatshoofd van Vichy-Frankrijk, maarschalk Pétain. Die figuur was een Franse generaal, Henri